

[Jens Møller.]

kunne nævnes lystbåde over en vis pris, sommerhuse og boliger over en vis pris. Hvis man satte en eller anden rimelig grænse dér, så ville det være helt naturligt at have en ekstra afgift på disse meget dyre ting. I den forbindelse vil jeg gerne nævne en særlig vare, nemlig pelsværk fra vilde dyr. Det er jo sådan, at disse vilde dyr mange steder er ved at blive udryddet af krybskytter osv. Her ville vi foruden at skaffe penge i statskassen også kunne være med til at gøre en god gerning ved at lægge en virkelig klækkelig afgift på skind fra den slags dyr.

På længere sigt er det naturligvis vigtigt, at vi får en skattereform, og det vil vi meget gerne være med til. Noget af det første, vi må gøre dér, er, at vi må sikre os, at alle kommer til at betale en rimelig skat. Det er ganske enkelt umoralsk, at mennesker kan have trækprocent 0, når de samtidig har et stort privatforbrug. Jeg kan ikke se andet, end at det er umoralsk. Derved kommer naboen jo til at betale for disse mennesker. Det er måske arbejdsmanden eller manden med den lille mellemindtægt, der må betale. Vi mener derfor, der må findes udvej for, at mennesker kan sættes til et minimumsforbrug, eller hvad man vil sige. Man må nogenlunde kunne skønne over forbruget, og det må være det minimum, man trækker skat af, uanset hvad trækprocenten så ellers kan manipuleres ned til.

Vi mener, at på længere sigt ville det være uhyre gavnligt, om vi her i folketinget kunne blive enige om en plan for de offentlige udgifter, f. eks. en 10 års plan. Hvis en sådan plan først var vedtaget, ville det give ro og sikkerhed i erhvervslivet. Man ville vide, hvad man kunne vente, og derved ville udviklingen forløbe bedre. En sådan plan kunne f. eks. gå ud på, at man hvert år ville sørge for, at statsbudgetterne ikke voksede for meget, men voksede på en sådan måde, at det offentlige lagde beslag på 1 pct. mindre af nationalindkomsten for hvert år, sådan at man i løbet af ca. 10 år kunne

komme ned fra de nuværende 50 pct. af nationalindkomsten til 40 pct. af nationalindkomsten. Det er 1967-niveauet. Dermed ville vi være tilbage til det sted, da udviklingen for alvor begyndte at løbe løbsk, og vi ville igen få en rimelig balance imellem privatforbrug, investeringer og offentligt forbrug.

Jeg skal ikke tage mere af folketingets tid nu. Vi skal videre. Vi vil gerne være positivt med i arbejdet i udvalget, og dér skal vi nok komme med nogle flere gode ideer.

Knud Jespersen (DKP):

Naturligvis var det med nogen interesse, vi kiggede på de forslag, regeringen har fremlagt til begrænsninger, men det var med interesser, der modsvarer de diskussioner, der foregår i befolkningen, nemlig interessen i: hvem er det, der skal betale, hvad er det, der skal betales, og hvem er det, der opnår fordele? Vi agter at gøre det til det centrale problem i forbindelse med finanslovdebatten for at sikre, at der skabes betydelig klarhed over, i hvilket omfang de beslutninger, der måtte blive resultatet, rammer et flertal og kun begunstiger et overordentlig lille mindretal.

Oven i en periode med mange nedskæringer, såkaldte besparelser, skal befolkningen altså endnu en gang have en hestekur. Disse asociale foranstaltninger rammer særlig hårdt i en skatteflåningstid. Af den grund bør også denne finanslovdebat i høj grad lægge vægt på, hvordan vi bringer skattestrykket i fokus med det formål at mildne det.

Ifølge perspektivplan II, kapitel 49 om skatte- og afgiftspolitik, har Danmark siden 1970 haft verdens højeste skattetryk. Stigningstakten har været så hård, at den har ramt arbejdslyst, opsparing og eksport. Perspektivplan II nævner bl.a., at de voksende forbindelser med andre lande vil lægge visse bånd på vor skattepolitiske handlefrihed. Konkrete bindinger på forskellige områder kan muligvis efterhånden indgå som et led i EF-samarbejdet, men uafhængigt deraf vil